

- f) „U slučajevima kada se postupanje, koje je navodno uzrok štete na koju se poziva, sastoji od nečinjenja, posebno je potrebno biti osobito siguran da je navedena šteta stvarno bila prouzročena pripisanim nečinjenjem i da je ne bi izazvalo postupanje različito od onoga koje se pripisuje instituciji tuženiku”: rješenje Portela/Komisija⁽⁸⁾. Drugim riječima „čak i u slučaju”⁽⁹⁾ da je Komisija djelovala u skladu sa svojom obvezom da osigura da su uvjeti bili u skladu s pravom Unije to ne bi ništa promijenilo zato što je „potpisivanje Memoranduma o razumijevanju uslijedilo [...] nakon umanjnja vrijednosti tužiteljevog depozita u BoC-u”⁽¹⁰⁾. Ponovno je Opći sud propustio ocijeniti argumente na koje se tužitelj pozvao: vidjeti *inter alia* prethodne točke (d) i (e).
- g) Nadalje i podredno, Opći sud je počinio pogrešku koja se tiče činjenica presudivši da je MoR potpisan nakon smanjenja depozita u svim slučajevima. U slučaju BoC-a, do konačnog smanjenja vrijednosti je došlo tek nakon što je MoR potpisan 26. travnja 2013., to jest, na kraju lipnja 2013.
2. Ako Sud prihvati da su tuženici bili pravno ovlašteni djelovati kao institucije Unije, tada bi odluka Općeg suda u pogledu druge točke tužbenog zahtjeva [za poništenje] navedena u točkama 55. do 60. rješenja automatski bila bespredmetna.

⁽¹⁾ U točki 45. svojeg rješenja

⁽²⁾ Presuda Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Točka 45. rješenja

⁽⁴⁾ Točka 45. rješenja od 10. studenoga 2014.

⁽⁵⁾ Vidjeti također t. 112. i 163.

⁽⁶⁾ Točka 43. rješenja i predmet C-520/12 P

⁽⁷⁾ Točka 54. rješenja

⁽⁸⁾ Rješenje od 17. prosinca 2008, Portela Komisija (T-137/07, EU:T:2008:589, t. 80.).

⁽⁹⁾ Presuda od 25. lipnja 1997., Perillo/Komisija (T-7/96, Zb., EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Točka 54. rješenja

Žalba koju su 12. siječnja 2015. podnijeli Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou i Lilia Papachristofi protiv rješenja Općeg suda (prvo vijeće) od 10. studenoga 2014. u predmetu T-291/13, Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou i Lilia Papachristofi protiv Europske komisije i Europske središnje banke

(Predmet C-9/15 P)

(2015/C 171/12)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelji: Andreas Eleftheriou, Eleni Eleftheriou i Lilia Papachristofi (zastupnici: C. Paschalides, *Solicitor*, A. Paschalides, *dikigoros* i A. Riza, *QC*)

Druge stranke u postupku: Europska komisija i Europska središnja banka

Žalbeni zahtjev

Žalitelji zahtijevaju da Sud:

— dopusti žalbu, odbije prigovore tuženika i naloži im snošenje troškova i pred ovim Sudom i pred Općim sudom te meritorno odluči u predmetu.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

1. Opći sud je u svojem rješenju na sljedeći način povrijedio pravo Unije prilikom svoje ocjene nekoliko tvrdnji.

- a) Opći sud se pozvao na to „funkcije koje su povjerene Komisiji i ESB-u okviru Ugovora o ESM-u ne sadrže nikakvu stvarnu ovlast odlučivanja i... aktivnosti koje te dvije institucije provode u okviru toga ugovora isključivo obvezuju ESM”⁽¹⁾, a da uopće nije ocijenio učinak pravne tvrdnje koju je prihvatio u točki 48. da „Komisija nije ustupila stvarnu kontrolu svoje uloge u postupku odlučivanja na temelju članka 136. stavka 3. UFEU-a u skladu sa svojim ovlastima iz članka 17. UEU-a da djeluje kao institucija Unije odgovorna za osiguravanje da su akti sklopljeni na temelju Ugovora o ESM-u bili u skladu s pravom Unije”
- b) Navodi se da je u predmetu *Pringle*⁽²⁾ na koji se Opći sud pozvao⁽³⁾, odlučeno da iako Komisija i ESB isključivo obvezuju ESM⁽⁴⁾, sud unatoč tome u, *inter alia*⁽⁵⁾ točki 164. tog predmeta naveo da „zadaje dodijeljene Komisiji Ugovorom o ESM-u njoj omogućuju, kao što je predviđeno člankom 13. stavkom 3. i člankom 13. stavkom 4. tog Ugovora, da osigura da su memorandumima o razumijevanju koje je sklopio ESM u skladu s pravom Unije” i u točki 174. da „na temelju članka 13. stavka 3. Ugovora o ESM-u MoR koji treba biti dogovoren s državom članicom koja zahtijeva potporu stabilnosti mora biti u potpunosti u skladu s pravom Unije.”
- c) Tvrdnja prema kojoj „zahtjev za naknadu štete usmjeren protiv Unije i utemeljen samo na nezakonitosti akta ili postupanja koje nije počinila institucija Unije ili njeni službenici treba odbaciti kao nedopušten”⁽⁶⁾ primijenjena je a da nije ocijenjena tvrdnja u žaliteljevom odgovoru da je... „ESB [morala] djelovati kao [institucije Unije] zato što ESM nije mogao zakonito izvršavati stvarni nadzor prisilne ovlasti na temelju prava Unije da dopusti i/ili učini i/ili djeluje s ciljem provođenja ultimatumima . Navedenu prisilnu ovlast isključivo ima ESB ... čiji se stvarni nadzor ne može ustupiti na temelju prava Unije.”
- d) „Postupanje koje je navodno uzrok štete na koju se poziva [je] nečinjenje od strane Komisije tijekom potpisivanja Memoranduma o razumijevanju. Međutim, potpisivanje Memoranduma o razumijevanju uslijedilo je nakon umanjivanja vrijednosti tužiteljevog depozita u BoC-u ... Do tog umanjivanja je došlo prilikom stupanja na snagu [mjera od 29. ožujka 2013.]. Stoga se ne može smatrati da je tužitelj uspio sa sigurnošću dokazati da je šteta koju je navodno pretrpio bila stvarno prouzročena nečinjenjem koje se može pripisati Komisiji”⁽⁷⁾. Tom se tvrdnjom zanemaruje argument tužitelja iz točke 41. rješenja, to jest da, „su uvjeti vezani uz [IFP dodijeljen Republici Cipar] 26. travnja 2013. i način na koji su ih Komisija i ESB zahtijevali ti koji su tužitelju prouzročili štetu za koju on traži naknadu na temelju članka 268. [UFEU-a] i 340. UFEU-a.” Postupak kojim su oni zahtijevani uključivao je Komisijino propuštanje da osigura da uvjeti budu u skladu s pravom Unije kao i ultimatum ESB-a da će prekinuti isporuku eura Cipru. Taj propust i ultimatum su bili trajni akti/trajna propuštanja djelovanja počevši od 15. ožujka 2013. do zahtjeva od 29. ožujka 2013. da se poštuje postavljeni uvjet.
- e) Sadržaj MoR-a bio je osporen na temelju činjenice da se pozivao na prijašnje poštovanje uvjeta do kojeg je *ex hypothesi* došlo prije smanjenja vrijednosti tužiteljevog depozita, što je Opći sud propustio ocijeniti kao sastavni dio postupanja.
- f) „U slučajevima kada se postupanje, koje je navodno uzrok štete na koju se poziva, sastoji od nečinjenja, posebno je potrebno biti osobito siguran da je navedena šteta stvarno bila prouzročena pripisanim nečinjenjem i da je ne bi izazvalo postupanje različito od onoga koje se pripisuje instituciji tuženiku”: rješenje Portela/Komisija“: Portela/Komisija⁽⁸⁾. Drugim riječima „čak i u slučaju”⁽⁹⁾ da je Komisija djelovala u skladu sa svojom obvezom da osigura da su uvjeti bili u skladu s pravom Unije to ne bi ništa promijenilo zato što je „potpisivanje Memoranduma o razumijevanju uslijedilo [...] nakon umanjivanja vrijednosti tužiteljevog depozita u BoC-u”⁽¹⁰⁾. Ponovno je Opći sud propustio ocijeniti argumente na koje se tužitelj pozvao: vidjeti *inter alia* prethodne točke (d) i (e).
- g) Nadalje i podredno, Opći sud je počinio pogrešku koja se tiče činjenica presudivši da je MoR potpisan nakon smanjenja depozita u svim slučajevima. U slučaju BoC-a, do konačnog smanjenja vrijednosti je došlo tek nakon što je MoR potpisan 26. travnja 2013., to jest, na kraju lipnja 2013.

2. Ako Sud prihvati da su tuženici bili pravno ovlašteni djelovati kao institucije Unije, tada bi odluka Općeg suda u pogledu druge točke tužbenog zahtjeva [za poništenje] navedena u točkama 55. do 60. rješenja automatski bila bespredmetna.

⁽¹⁾ U točki 45. svojeg rješenja presude

⁽²⁾ Presuda Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Točka 45. rješenja

⁽⁴⁾ Točka 45. rješenja od 10. studenoga 2014.

⁽⁵⁾ Vidjeti također t. 112. i 163.

⁽⁶⁾ Točka 43. rješenja i predmet C-520/12 P

⁽⁷⁾ Točka 54. rješenja

⁽⁸⁾ Rješenje od 17. prosinca 2008, Portela Komisija (T-137/07, EU:T:2008:589, t. 80.).

⁽⁹⁾ Presuda od 25. lipnja 1997., Perillo/Komisija (T-7/96, Zb., EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Točka 54. rješenja

Žalba koju su 12. siječnja 2015. podnijeli Christos Theophilou i Eleni Theophilou protiv rješenja Općeg suda (prvo vijeće) od 10. studenoga 2014. u predmetu T-293/13, Christos Theophilou i Eleni Theophilou protiv Europske komisije i Europske središnje banke

(Predmet C-10/15 P)

(2015/C 171/13)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelji: Christos Theophilou i Eleni Theophilou (zastupnici: C. Paschalides, *Solicitor*, A. Paschalides, *dikigoros* i A. Riza, QC)

Druge stranke u postupku: Europska komisija i Europska središnja banka

Žalbeni zahtjev

Žalitelj zahtijeva da Sud:

- dopusti žalbu, odbije prigovore tuženika i naloži im snošenje troškova i pred ovim Sudom i pred Općim sudom te meritorno odluči u predmetu.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

1. Opći sud je u svojem rješenju na sljedeći način povrijedio pravo Unije prilikom svoje ocjene nekoliko tvrdnji.

- a) Opći sud se pozvao na to „funkcije koje su povjerene Komisiji i ESB-u okviru Ugovora o ESM-u ne sadrže nikakvu stvarnu ovlast odlučivanja i... aktivnosti koje te dvije institucije provode u okviru toga ugovora isključivo obvezuju ESM” ⁽¹⁾, a da uopće nije ocijenio učinak pravne tvrdnje koju je prihvatio u točki 48. da „Komisija nije ustupila stvarnu kontrolu svoje uloge u postupku odlučivanja na temelju članka 136. stavka 3. UFEU-a u skladu sa svojim ovlastima iz članka 17. UEU-a da djeluje kao institucija Unije odgovorna za osiguravanje da su akti sklopljeni na temelju Ugovora o ESM-u bili u skladu s pravom Unije”